

GEEN GOEDE MAATJES MET GETALLEN

Merel Verkerke

Cijfers en ik zijn geen vrienden, nooit geweest eigenlijk. Inmiddels durf ik met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid te beweren dat het tussen ons nooit iets gaat worden. Van vijandschap is ook niet echt sprake, overigens. Dat heeft gemaakt dat ik 'ze' ook nooit uit de weg ben gegaan. Daarmee heb ik me regelmatig in een lastig parket gedraaid, maar het heeft me ook gebracht daar waar ik nu ben.

Het probleem openbaarde zich voor het eerst in mijn peutertijd, maar werd als zodanig uiteraard niet herkend. Ook ik ging in de weer met die schattige boerderijpuzzels (die houten met die rode knopjes) Ik ging als volgt te werk, ik pakte een puzzelstuk, keek goed naar het puzzelbord, koos een gat en dacht "dat gaat passen". Paste het niet, geen probleem, ik ramde er net zo lang met mijn vuist op tot het wel paste. Mijn moeder moest er altijd aan te pas komen om de puzzelstukken met een aardappelschilmesje uit de puzzel te wrikken. Ik zag geen logica in de vormen van de puzzel t.o.v. het gat waar het in paste. Dat is overigens nog steeds lastig, nu ik hernieuwde pogingen doe met mijn dochter van 2.5. Opgeven doe ik schijnbaar niet ☺

De lagere school leverde minder snoezige situaties op. Met name de vrijdagochtenden waren een drama voor me, 10 sommen hoofdrekenen en dan klassikaal uitleggen hoe je tot een antwoord was gekomen.

Met een beetje geluk dat ik de eerste opgave goed, een opgelezen getal opschrijven.

Daarna kwamen allerlei sommen. Ik 'rekende' via de slinger met de cijfers 1 tot 100 bovenlangs het plafond. Dat gaat in de praktijk nog wel bij eenvoudige sommen maar als ik bijvoorbeeld 43 en 38 op moest tellen, tja dan ben je wel even bezig. Ik start letterlijk met het kijken naar het 'vlaggetje 43' en telde (vinger omhoog) 38 velletjes verder voor het antwoord. Tegen de tijd dat ik half onderweg was, was het tijd voor de volgende som, een leeg vakje dus. Dat ritueel herhaalde zich tot we de 10 opgaven hadden gehad, lege vakjes waren steevast het resultaat.

Mijn leraar vroeg ook mij af en toe wat mijn antwoord was en nam vervolgens klassikaal de som met me door, dat waren momenten waar ik niet graag aan terugdenk. Vreselijk, de angst dat ik werd uitgekozen en vervolgens geen enkele tekst hebben.

Een schoolkeuze onderzoek in groep 8 laat een beeld zien van een innemend kind met een enorme fantasie dat op taalgebied mogelijk op MAVO niveau scoort. Twijfel was er bij de onderzoekers omdat ik nog telde op mijn vingers, dat vond men uiterst vreemd... Ik scoorde op alle rekenkundige en ruimtelijk inzichtelijke onderdelen, "zwak". De strekking van het verhaal was niet bijster bemoedigend kan ik zeggen.

Het oordeel was een keuze uit twee: een jaar blijven zitten of naar de huishoudschool. Ook toen was al duidelijk dat mijn talent niet ligt op het terrein waarin de kracht van de "huishoudschool" lag. Dat was dus geen optie voor me. Blijven zitten overigens ook niet. Niemand bleef zitten, dus ik ook niet.

Mijn moeder heeft mij toen de keuze gelaten (en dat had wat voeten in aarde) en ik koos voor de MAVO. Toegegeven ik moest er keihard voor werken, maar het lukte me.

Het vervolg lijkt volkomen onlogisch en dat was het eigenlijk ook wel, de MEAO. Met name de "E" in MEAO nekte me meermalen bijna. Ik weet ook eigenlijk niet meer wat me bezielde bij deze schoolkeuze. Het weigeren om me neer te leggen bij het overduidelijke kan er een zijn, het niet willen verliezen van de "angst en onzekerheid" een andere. Al met al de MEAO doorlopen, hoge scores op de theorie en lage bij de cijfers en een hoop stress. Ik heb het "hakken over de sloot principe" leren waarderen.

Tijdens deze periode heb ik mijn neef gevraagd om mij te leren rekenen. Hij volgde destijds de PABO, de aangewezen persoon, leek me. Na een aantal sommen keek hij me wat bevreemd aan en ging overleggen met zijn docent. Na een aantal controlevragen kreeg ik het verzoek te verschijnen tijdens een hoorcollege. Ik was, in tegenstelling tot een kind eerste klas lagere school, wel in staat om uit te leggen wat er in het hoofd van een kind rondgaat, aldus de docent. Dat was even confronterend, "Een kind eerste klas lagere school, ik? Nou, zo erg was het nu ook weer niet, toch?" De rekenlessen raakten in het slop maar ik kwam de docent van mijn neef 2 jaar later weer tegen.

Ik had de sprong naar het HBO gewaagd. Had grote twijfels voor ik eraan begon. Ik weet nog dat ik tegen mijn moeder zei dat ik graag naar het HBO wilde maar dat dit geen optie was. Ik was er immers "te dom" voor. Mijn moeder reageerde zoals ze altijd deed, kalm en helder: "Joh, probeer het, als je het niet aankunt, kun je altijd nog concluderen dat je te dom bent. Dat lijkt me nu wat voorbarig." Dat leek een logische benadering dus daar ging ik, HBO Personeel en Arbeid, studie en beroepskeuze.

Ik kwam, zoals gemeld, de PABO docent weer tegen. Met hervonden moed ging ik, samen met twee tweedejaars aan de slag om te leren rekenen onder de 10. Dat ging in een volle kantine met een telraam. Beetje jammer, die volle kantine maar ik heb er wel leren rekenen onder de 10, ik was 21 jaar. Het HBO ging overigens verder glansrijk, volgens de eerder beproefde methode van hoge cijfers voor de theorie en voor de cijfers, tja...

Ik ben inmiddels 38 jaar, ben HBO+ geschoold, heb leidinggevende functies en directeurschappen vervuld. De redenatie "je bent dom" komt door dit soort ervaringen steeds verder van me af te staan.

De praktische onmogelijkheden die met Dyscalculie gepaard gaan, zijn wezenlijk en echt, maar het is vooral het gevoel van onvermogen en domheid wat ik lastig vindt. Het wordt door de jaren heen een deel van jezelf en je gaat (als je niet oppast) er zelf in geloven. Daar zit het venijn.

De conclusie moet dan ook getrokken worden dat niet mijn Dyscalculie mijn grootste vijand is, maar ikzelf en de verwachtingen en uitgangspunten van de maatschappij om mij heen.

Ik ben open over mijn Dyscalculie, neem het gegiechel op de koop toe evenals de eindeloze enthousiastelingen met de heilige overtuiging dat zij het me wel bij kunnen brengen (beetje jammer)

"Ik ben ik" en na mijn openheid ligt de lat nooit te hoog voor me en blijkt het altijd mee te vallen. Ik red het wel, altijd gedaan ☺

Mocht er behoefte zijn bij kinderen of ouders van kinderen met Dyscalculie, dan ben ik altijd bereid te vertellen over mijn ervaringen. Ik vind het belangrijk dat iedereen die hier mee te maken heeft, weet dat het een uitermate lastige, maar geen onoverkoombare hindernis is.

Merel Verkerke is een pseudoniem